

Amb en Lluís Estivill som velts amics. Ha plogut força d'ençà que ens vam conèixer a les classes particulars de la senyoreta Piguillem, més tard, a les del Sr. Rossell. Segurament que, posats a recordar, retrobariem un munt d'anècdotes d'aquells temps. Tot, però, presidit pel bon humor i la bona fe, impertorbables, d'En Lluís. Potser l'anècdota que més recordo—permeteu-me aquest incís—és la d'aquella col·lecció d'olives que En Lluís ens deixava col·locada amorosament tot el llarg del manillar de la bicicleta, aprofitant l'espai comprés entre el manillar pròpiament dit i el fre. Ell, quan sortia de classe primer que nosaltres—parlo en plural perquè es tractava d'un meu cosí i jo—anava a Can Bernat, que encara era botiga de queviures i pastisseria, comprava les seves olives quotidianes i ens feia partícipeps, de la manera que he dit, del seu aperitiu improvisat. Ens les deixava per quan sortíssim.

Per tot això, tot i que en aquets moments no hem considero col·laborador de LLORET GACETA com no sigui per la tramesa d'alguna nota de caire municipal, activitat en la qual centro la meua atenció, no li he pogut negar un comentari sobre la seva exposició de pintures. Sí. En Lluís se'ns ha tornat pintor. La veritat és que s'ho guardava una mica amagat. No me n'havia parlat mai i això que més de d'una vegada feiem petar la xerrada recordant "aquells temps" i parlant—perquè no—del present. Ah! I parlant del Barça, que té en ell un "fan" incondicional. Així, doncs, la la seva exposició m'ha sorprès com al que més.

—Des de quan pintes? li pregunto.

—Mira. Posem-hi que fa uns cinc o sis anys. Però quan vaig començar era una cosa íntima, una mica reservada. Per a mi era un relax, un "hobby", com vulguis dir-li. Fou després quan em van animar a fer una exposició. Va ser l'any 1973, del 16 al 31 d'octubre, a la sala Jayca, de Barcelona.

—N'has feta alguna altra?

—Vaig intentar exposar a la sala de l'Ajuntament de Lloret, però em van contestar que ja estava ocupada durant tota la temporada d'estiu. (En Lluís té un àlbum on guarda totes les notes relacionades amb la seva activitat i m'ensenya l'ofici de l'Ajuntament, signat pel Sr. Clua.) Pensant que sempre seria igual, he habilitat aquesta sala, als baixos de casa.

Val dir que la sala queda bé. De mides suficients, ben situada, a la cantonada del carrer del Sol—que el veuen poc perquè al davant hi tenen un gran hotel—i del carrer Vall de Venècia. Les obres d'En Lluís destaquen sobre el blanc de les parets, com un crit ple de vida i d'esperança. El pintor en parla així:

—El món dels colors és el món a través del qual m'expresso. Tota persona té un mitjà d'expressió més propi. El meu, per ara, és aquest. I en traslladar-lo al quadre, pretenc fer participar l'espectador. Ell pot donar-li les interpretacions que vulgui i preferir una o altra creació. A mi, m'interessa que la gent compri pel color, per l'efecte que li produeix i que fa que li agrada, sense necessitat d'haver-ho de comparar a un objecte real concret.

—Els teus colors preferits?

—Uns dies uns, d'altres els restants. Hi ha vegades que em centro en uns colors concrets i deixo els demés a l'armari. Altres dies, en busco de diferents. Potser m'agraden més el blanc, el vermell, el negre, el groc. Et juro que hi disfruto.

LLUIS ESTIVILL

Les pintures d'En Lluís Estivill són sobre fusta. Primer eren creacions més aviat a base de tintes, sobre cartolina. Sembla que aquest és el gènere que va privar en la primera exposició. La segona, doncs, demostra ja una evolució en el pintor.

—Després de la primera—m'explica—vaig pensar canviar l'estil. Vaig estar sense fer res quatre o cinc mesos. Vaig començar a preguntar-me a quin món podia anar. Vaig deixar els primers dibuixos a l'armari. Es molt possible que després d'aquesta exposició em passi el mateix.

Les pintures d'En Lluís Estivill defugen el món figuratiu. Són una pura abstracció. Tal com ell diu, el color és bàsic i la manera de presentar-lo tant ens pot suggerir un món immens, espacial, com el petit però extraordinari món del propi jo.

—M'agrada fer conèixer a l'altra gent la meua inquietut, el que faig, el que penso. Intento treballar, discutir, barrallar-me amb l'obra, si cal, com diu el meu presentador. No sé si això que veus serà realment quelcom definitiu o què farà després...De moment, per a mi és important l'expressió del meu món interior, la satisfacció de sentir-me creador d'unes formes, d'uns dibuixos o pintures que estan impregnats d'un sentiment.

En Lluís té trenta-dos anys. Estima Lloret de veritat. —En fa una il·lusió boja—em diu—haver fet aquesta exposició a Lloret perquè m'he presentat davant la gent que conec de fa trenta dos anys. He passat a Lloret tots els estius, sovint, hi he vingut a l'hivern. Per això estic feliç d'exposar entre vosaltres.

He deixat l'exposició gratament impressionat. No he comptat els cartells de venut que figuraven a les obres de l'Estivill (Si em deixéssiu parlar a l'estil de Lloret hauria escrit l'Estivill "petit" per distingir-lo d'En Jordi, l'Estivill "gran", professor d'Universitat, articulista prestigiós i ànima de la Universitat Catalana a Prada.) Tornant a l'exposició, malgrat que no els he comptat, com deia, puc assegurar-vos que molta part de la mostra estava ja venuda. L'interès de les obres i la nombrosa presència d'amics a la inauguració ho han fet possible.

Joan DOMENECH